

Agt paa det Par raadvildt opspilede Øjne, hvormed Drengen fulgte ham henne fra Døren.

Da Tønnenen traadte ind i Dagligstuen og her fik Øje paa Kapellanen, der i det samme tilige med Frøkenen kom ind fra Spisestuen, fløj der pludseligt et Smil over hans Ansigt.

„Hør, jeg faar en Idé!“ udbrød han livligt. „De hørte jo nok, Hr. Hansted, at her var Bud fra en ældre, syg Mand i vort Anneks, der ønsker at berettes. Sandelig — jeg kan ikke tænke mig en bedre Lejlighed for Dem til at begynde Deres Gærning her end netop denne. Jeg kender godt den gamle — det har altid været en særdeles agtværdig og stræbsom Mand, for hvem et Par almindelige Trøsteord sikkert vil være tilstrækkelige. Jeg er overbevist om, at det hele ikke vil volde Dem ringeste Vanskelighed.“

Provstens Anmodning satte den unge Gejstlige i synlig Forlegenhed. Farven paa hans Kinder skiftede hurtigt et Par Gange, og han begyndte at fremstamme Undskyldninger. Provsten havde — sagde han — lovet at staa ham bi i den første Tid, indtil han havde opnaaet mere Øvelse — desuden var han ganske uforberedt —

Men Provsten afbrød ham hastigt: